

28-D

Emilio Attard controla la difícil situació

Nou govern de salvació nacional al País Valencià

Es dissol el gabinet de Joan Lerma

El matí del 28 de desembre, en l'embarcador del Club Nàutic de València, Joan Lerma repetia, per última vegada, allò que durant tota la setmana havia declarat a la premsa: «el fet que cap valencià no forme part de l'executiva federal només és una anècdota». El president, amb el cap cot i sense poder dissimular una profunda tristesa, afegí lacònicament: «en realitat, tot és anecdòtic. Tot».

Una sensació d'estranyesa i desconcert envaï els periodistes que s'havien aplegat a l'embarcador, a fi de contrastar el rumor que, com una

Ferran TORRENT

fuita de gas pesticida indi, s'escampava per la ciutat: el govern valencià decidia fer-se a la mar, abandonant les institucions i tota mena de responsabilitats polítiques que, fins aquell moment, havien assumit.

Joan Lerma i els homes més fidels del seu gabinet es repartiren en tres iots. A terra restaren els Blascos, que aduïren una estranya caglera estival, i Antoni Birlanga, que preferí fugir dalt d'un cavall de curses.

Millana, conseller de Sanitat i home previngut, es dirigí a Lerma:

—President, ¿tot correcte?

—Sense pegues, Millana. Cap forat en la barca.

I l'expedició es féu a la mar.

Abans, però, un periodista intentà arrancar a Lerma una última declaració.

—Senyor president, senyor president —corregué el periodista per l'espigó, avançant-se als restants col·legues—, ¿cap a on tiren?

—No ho sabem, fill. Déu proveirà. ¡Tot és tan anecdòtic!

Quinze minuts després, els periodistes donaven fe de la desbandada del govern valencià, onatge endins.

Mentestant, i a recer de les primeres cròniques radiofòniques, el poble valencià ocupava el carrer. L'urbs, en poques hores, es convertí en un infern, per obra i efecte d'un buit de poder que ningú no podia explicar.

—Pero ¿qué coño para aquí? —exclamà Emilio Attard, un home de vocabulari correcte, habitualment.

—Por Dios, Emilio, ¡qué lenguaje! —protestà la seua dona, aturant per un moment el «punt i ganxo».

—Irene —es dirigí Attard a la dona, amb posat capficat—, el gobierno se ha fugado.

—¿El Felipe?

—Que no, coño, que no, ¡el valenciano!

—Y dale con el coño, ¡Emilio! —s'enutjà Irene, però tot seguit, alçant-se del sofà, preguntà: ¿Has dicho el valenciano?

—Eso he dicho.

—¡Ahora, Emilio, ahora!

—Ahora ¿qué?

—Pareces tonto, ¡coño! —féu Irene—. Si el Juan ha desaparecido, hay que convocar un gobierno de salvación autonómico. ¿I quién mejor que tú para dirigirlo, que eres una persona independiente?

Emilio s'ho va creure, si més no l'esforç mental el menà a un acte de consens regional. Marcà el número de telèfon de Manuel Broseta.

—Manolo, ¿estàs enterado?

—No me digas nada, Emilio. Esto se hunde; los vacíos de poder son el caldo de cultivo de las revoluciones. Hay que hacer algo.

—A eso iba.

—Entonces, ya somos dos. Tú mismo, Emilio.

Tot seguit, Attard i Broseta acordaren reunir-se en una cèntrica cafeteria. Allí, entre poliols i camamilles, Broseta aconsellà que allò més assenyat fóra nomenar un govern provi-

sional que abraçàs tot el ventall ideològic. Broseta, bon coneixedor del ventall, insistí en la necessitat d'implicar tothom.

—Como en la «Junta», Emilio. Aquí, todios tiene que mojarse.

Temps, tampoc no n'hi havia massa i, comptat i debatut, es tractava d'oferir credibilitat a les multituds, a hores d'ara d'aldarull pel carrer. Així, doncs, Amparo Cabanes, Josep Guia, Abril Martorell, Josep Lluís Albinyana, Enrique Monsonís, Paco Burguera i Antonio Ferrandis, «Chanquete» (el govern necessitava aire popular, per calmar l'esverament de les masses) reberen una convocatòria de reunió urgent a les dues hores del transcendental encontre.

Per la seua banda, Attard havia convocat mitja hora abans la Cabanes, Abril i el Chanquete. Manuel Broseta, així ho acordaren, quedaria relegat a un segon pla, a l'ombra, per tal de poder maniobrar millor.

—Muchas gracias don Emilio, por acordarse de mí —agraí afectuosament la Cabanes.

—Amparo, aquí estáis los mejores valencianos.

—Eso me honra.

—Y a mí —s'apuntà Abril Martorell.

—No te embales, Fernando. Lo tuyo es cosa de Broseta.

Al Chanquete, Irene li havia facilitat pati de butaques davant la pantalla del vídeo.

—Señor Chanquete —el cridà suaument Attard—, haga usted el favor de acercarse.

Tots quatre s'assegueren en la taula, ocasió que Irene aprofità per a exhibir un joc de cafè de porcellana xinesa, regal de l'alcalde de Xangai. Abril Martorell demanà que li'l tocàs amb una mica de conyac, el cafè.

—Como sabéis, la situación es de emergencia total —explicà Attard—. Existe un peligro real de revolución y somos nosotros, otra vez, los que tenemos que devolver las aguas a su cauce.

—Hablando de aguas ¿se sabe algo de Lerma? —inquirí Abril.

—Ni por morse. La Comandancia de Marina ha perdido el contacto —aclari el Chanquete.

—A lo que íbamos —reprengué el parlament Attard—. Nosotros tenemos que estar unidos, y cuando digo nosotros me refiero a nosotros i al Manolo. ¿Me entendéis?

—Como un misal abierto, don Emilio —assentí Amparo.

—Dentro de un momento vendrán hombres con los que tenéis diferencias sustanciales, pero tenemos que implicarlos en la maniobra. En países normales, estos hombres no tendrían cabida en el sistema. Pero nuestra Constitución, de la que yo soy padre (y hacer el favor de cogeme la metáfora), les da un derecho que no se merecen...

—¿Es pot passar?

—Déu, ¡quina colla! —exclamà—. ¿Qui és aquest? —preguntà assenyalant Antonio Ferrandis.

—El Chanquete, ¡collons! —li explicà Burguera—. Aquell que feia un serial en televisió espanyola...

—¿Espanyola? ¡Me'n vaig!

—Aguanta, Pepín, tin coneixement —com pogueren, Burguera i Albinyana aturaren l'investida.

—Ja comencem a baixar-nos els pantalons —protestà Guia.

De sobte, aparagué Monsonís amb

Josep Guia, Paco Burguera i Josep Lluís Albinyana penetraren al saló. Emilio Attard s'abraçà sincerament a cadascun d'ells.

—Sabia que no me fallaríais. Sentaos, por favor. Irene, sácales una taza de café a estos señores.

—A mi pose'm un poquet de Chivas, d'eixe de la vitrina —digué Burguera.

—A mi un trifàsic —exigí Guia.

—¿Un triqué? —s'estranyà Irene.

—Tallat tocat de rom, senyora —s'explicà Guia—. ¿Tu no vols res, Albinyana?

—Un cafenet —demanà l'ex-president.

—Xe, Fernando, ¿com estàs? —saludà Burguera a Abril Martorell.

—Ya ves, Paco, dando el callo donde me llaman.

—Tu, la mamella, no la soltes ni matant-te.

—Hombre, Paco...

Josep Guia s'assegué a la vora de l'Amparo Cabanes.

un entrepà enrotllat en paper d'alumini sota l'aixella.

—¡Hòstia, el que faltava! —rebertà Guia, ben subjectat en la cadira per Albinyana.

—No m'estranyaria que Broseta estigués en l'habitació del costat —remugà entre dents Burguera.

Mentrestant, Attard donava la benvinguda a Monsonís, abraçant-lo efusivament.

—Gracias por venir, Enrique. A pesar del sacrificio que te ha de costar, no has dudado...

—Si m'ha de costar algun duro, jo no entre.

—Qué cosas tienes, Enrique.

Josep Lluís Albinyana s'alçà de la cadira, indignat.

—Jo no defugiré les meues responsabilitats. Però la presència de Monsonís és una punyalada al meu tarannà.

—¡Pues no veas ei cañonazo que representa para mí la presencia de vosotros tres! —Espetegà Amparo, visiblement afectada.

—Compte, Albinyana —l'avisà a cau d'orella Burguera—. Si la Cabanes perd l'oremus, eixim tots en la portada de *El Caso*.

Papà Attard es posà en el seu lloc. —Calma, señores, calma. La situació es tan grave que no permite perder el tiempo en banalidades. Aquí hay un vacío de poder, que pide a gritos un gobierno de salvación autonómico...

—Pare i fume, mestre —interrompé el míting Guia—. Primer que res, i atés que la reunió ha començat, ací es parla català. La Cabanes agafà una lipotímia. Guia prosseguí. —Segon: Açò es un govern de ¡salvació nacional!!

—Ben dit, Pepín —ovacionà Burguera, sense amollar el got de whisky.

—Ufff...! —féu el pare de la Constitució, passant-se un mocador pel front— senyor Guia, mosatros no parlem bé el valencià.

—¡Tampoc jo no entenc el castellà! Ja saben el que hi ha: o s'accepta la proposta, o tire la meua gent al carrer.

Un murmurí incessant es va sentir des del *hall* del xalet. Breus segons després, la remor es féu realitat.

—Venim a solidaritzar-nos amb el govern de salvació.

—¡¡¡Els Blascosooooossss!!! —exclamaren tots, llevat de la Cabanes, que continuava amb el seu desmai.

Attard no els abraçà, ni tan sols efusivament.

—¿S'han repartit les carteres? —preguntà Francesc Blasco.

—Pues sí. Yo tengo la de Asuntos Exteriores —s'avançà Abril Martorell, que, si arriba a ser mut, peta.

—No sigues soca, Fernando, les autonomies no en tenen, d'exteriors —puntualitzà Burguera.

—Un momento. En el gobierno que yo presidiré —exposà Attard, en pla Sandro Pertini— se crearà una Conselleria de Exteriores. Con el diálogo con el Norte, nadie como Fernando. Agricultura y Pesca, para el señor Chanquete. Cultura...

—¡Rafael Blasco! —cridà Rafael Blasco.

—¡D'acord! —aprovà Francesc Blasco.

—... Economía y Hacienda...

—¡Francesc Blasco! —xislà Francesc Blasco.

—¡Adjudicada! —disposà Rafael Blasco.

—... Información y Turismo...

—¡Jordi Blasco! —digué Rafael Blasco, davant l'absència de Jordi Blasco.

—¡Concedida! —feren els altres Blasco.

—... Indústria...

—Deserta, ja no queden més Blascos —aclairen, honradament, Rafael i Francesc Blasco.

N. de la R. — Per impediments de tancament, no podem oferir als nostres lectors, tal com seria el nostre desig, informació detallada de la composició del nou govern valencià. No obstant això i segons els indicis que apunta el nostre corresponçal, tot fa pensar que el govern de salvació nacional tindrà un caire més aviat monocolor. La pròxima setmana, si tot continua sent tan anecdòtic com fins ara, EL TEMPS publicarà, currículums inclosos, la relació completa del nou govern del País Valencià.

noves portes de comunicació

Diccionari Català Francès

Diccionari Alemany Català

Diccionari de la llengua catalana

DICCIONARI ENCICLOPÈDIC

Anglès, francès, alemany, japonès i llengua catalana.

En preparació: Castellà, rus, portuguès, txec, bengarès, italià, basc i galleg.

De venda a llibres

NOVELAT

els diccionaris de l'enciclopèdia